

Forslag, som man meget let vil kunne kritisere. Spørgsmaalet er kun, om man gennem dette Lovforslag vil opnaa, hvad man ønsker at opnaa, nemlig at faa Oplysning om, hvorvidt de Selskaber, der her i Landet drive Livsforsikring, ere i Stand til at frembyde nogen som helst finansiel Garanti, saaledes at man derved kan faa en Slags Forarbejde, en Forberedelse til den Lovgivning, som jeg haaber, vi om kort Tid maa faa tilvejebragt, og som jeg haaber maa blive virkelig udtømmende. Der vil da blive god Lejlighed for det ærede Medlem til at udøve sin Kritik, og den vil da ogsaa sikkert være vel anbragt. Det er dette, som tilsigtes, og naar det kan opnaas — hvad jeg holder paa — uden at der sker nogen Uret, saa at ingen har Skade af Lovforslaget, men kun nogle have Gavn af det, saa synes jeg nok, man kan skænke det sit Bifald, og det er det, jeg har ment at maatte gøre; i alt Fald har jeg ikke villet gaa med til at bære Ansvar for, at der ikke sker noget som helst. Skulde det vise sig, at Lovforslaget, naar det bliver til Lov, ikke svarer til Forventningerne, nu vel, saa lad os forsøge at forbedre paa det; men jeg mener, det er paatrængende nødvendigt at gøre noget, og jeg har ikke fra det ærede Medlem for Kolding hørt noget positivt Forslag om at gøre det paa en anden Maade, eller noget Bidrag til Sagens Løsning. Skulde han komme med saadanne Bidrag, skal jeg gerne tage dem under Overvejelse, men det har hidtil kun været en Kritik af negativ Beskaffenhed, som det er overordentlig let at øve netop i det foreliggende Tilfælde. Skulde Lovforslaget være saadant, at der ikke kunde udøves nogen Kritik imod det, maatte det i det væsentlige faa samme Indhold som det Lovforslag, der nylig har forladt det andet Ting, men som vi tvivle om at kunne føre igennem. Derfor maa Forslaget efter sin Beskaffenhed blive ufuldstændigt; men naar vi ikke kunne opnaa det bedste, maa vi nøjes med det absolut nødvendige i denne Sag, og det er derfor, jeg har turdet slutte mig til Forslaget.

Neergaard: Den højtærede Minister opstillede som Hovedprincip for sin Medvirken til dette Lovforslags Fremme, at ingen forsikret maatte lide Skade. Den samme Hensigt har selvfølgelig ogsaa jeg, men jeg tror ikke, man vil kunne hævde Lovforslagets Overensstemmelse med dette Princip, undtagen ud fra den Grundbetragtning, jeg gjorde gældende, da jeg

første Gang havde Ordet, nemlig at intet forretningsdrivende Selskab, der ikke er fagligt eller stedligt eller paa anden Maade snævert begrænset, og som virkelig har Betingelserne for Levedygtighed, vil være ude af Stand til at stille det her forlangte Depositum. Hvis man gaar ud fra den modsatte Betragtning, at der skulde være saadanne forretningsdrivende Selskaber, der ikke er fagligt eller stedligt eller paa anden Maade snævert begrænsede og derved falde ind under Ministerens Dispensationsret, som trods deres Soliditet ikke ere i Stand til at stille det forlangte Depositum, ja, saa kommer man virkelig i et slemt Dilemma. Er der saadanne Selskaber, saa er der ingen Tvivl om, at man kommer til at gøre deres Medlemmer Uret ved at vedtage dette Forslag, thi det er sandelig paa ingen Maade tilstrækkeligt, at Ministeren stopper disse Selskaber i deres Virksomhed for at tegne ny Forsikringer. De Selskaber, som denne Lov tilsigter at ramme, have i Reglen en fuldkommen tom Kasse, ja, der er de af dem, der have Kassen mindre end tom, som endogsaa have Gæld. Det Selskab, af hvis Regnskab jeg før gav et kort Referat, har jo en Gæld paa 2,500 Kr. Disse Selskabers eneste Chance, det, som de selv ville angive som deres eneste Chance, er aabenbart den, at faa større Tilgang af forsikrede; derigennem skulde de kunne klare sig. Hvis Ministeren over for disse Selskabers Medlemmer eller forsikrede siger: Vi have ganske vist afskaaret Adgangen til at tegne ny Forsikringer, men ikke stillet dem, der allerede have tegnet Forsikringer, ringere, saa vil der blive en stor og almindelig Protest, saa ville de Mennesker, som tro, at disse Selskaber ere solide, sige: Bevares vel, det er blot fordi Forsikringsbestanden er saa lille, at Selskabet ikke kan opfylde sine Løfter; giv os Lejlighed til at faa flere Forsikringer, saa vil Selskabet vise sig i sin Glorie, saa vil det kunne tilfredsstille alle. Det er jo øjensynligt, at over for et Selskab, som intet ejer, som har Udsigt til en betydelig Nedgang i Forsikringerne, hvad der altid er ved Forsikringer af Smaaakaarsfolk, og der, som alle slige diminutive Selskaber, har uforholdsmæssige Udgifter til Administrationen, vil man, naar man afskærer Adgangen til at tegne ny Forsikringer, opnaa en Ting med fuldstændig Sikkerhed, at alle de Præmier, der i Fremtiden blive indbetalte, ere afgjort tabte.

Naar man alligevel kan forsvare at vedtage en Lov som denne, er det ud fra den Betragtning, at intet Selskab, bag